

Flertallet ikke foreslaaet noget bestemt Princip. Vi have ikke villet forelægge en eventuel Kommission nogen bestemt Opgave, vi have villet, at den skulde staa aldeles frit og kunne tage alle de Forhold under Overvejelse, som henhøre under det vidtstrakte Forsikringspørgsmaalsomraade uden at være bundet til noget bestemt. Hvis Kommissionen bliver nedsat, er der altsaa ikke fra Udvalgets Side i nogen Maade forsøgt at afstikke Grænser for Kommissionens Virksomhed. Den staa aldeles frit over for alle Systemer, det staa den frit for, om den vil gaa over til at benytte det tvungne eller det frivillige Forsikringssystem, eller om den vil kombinere begge, eller hvad den vil. Udvalgets Flertal har ikke villet fastsætte noget bestemt Antal Kommissionsmedlemmer, men har kun henstillet, at Kommissionen sammensættes paa en saadan Maade, at alle politiske Partier eller Afskygninger blive repræsenterede i den, idet vi deri finde en Betyggelse for, at alle Spørgsmaal, som det kunde have Interesse at tage op til Behandling i Kommissionen, vilde kunne komme frem.

Flertallet tror, at en Løsning af dette Spørgsmaal er nødvendig, fordi hele det store Antal — hvor stort eller hvor lille det er, har man jo i øvrigt ikke nogen Statistik over — af Arbejdsinvalider, hvis Invaliditet fremkommer i Tiden imellem den erhvervsdygtige Alders Begyndelse og det Tidspunkt, da Alderdomsunderstøttelsesloven kommer til at virke, jo ikke have Krav paa nogen som helst Støtte fra Offentlighedens Side ud over det almindelige Fattiggæsen, naar man bortser fra Ulykkesforsikringsloven, som jo dog kun kommer til at hjælpe paa et noget indskrænket Omraade. Desuden var det et almindeligt Ønske fra Flertallets Side at komme bort fra den nuværende Form for Alderdomsunderstøttelse, som vi anse for at være meget uheldig, idet denne Understøttelse i alt for høj Grad har Karakter af Fattighjælp og selvfølgelig ogsaa vil faa til Dels den samme moralske Virkning ude i Befolkningen, som Fattighjælpen i det hele har.

Naar vi altsaa have taget Sigte paa at udfylde dette Hul i vor Lovgivning, som findes mellem den erhvervsdygtige Alders Begyndelse og det Tidspunkt, da Alderdomsunderstøttelsesloven — eller Ulykkesforsikringsloven i de Tilfælde, hvor den kan virke — træder til, mene vi, at vi her staa over for et Retfærdighedskrav fra den arbejdende Del af Befolkningen

Side, som der er al Grund til at imødekomme, og som ethvert Menneske, der tænker socialt, maa have den største Interesse i at faa sat paa Dagsordenen og løst gennem en alvorlig Overvejelse og Forhandling. Og jeg tror ogsaa paa, at Løsningen er mulig. Der er jo saa mange Forhold i vort Samfund, som betinge, at vi netop her kunne gennemføre et saadant Forslag. De mere jævne og ensartede Erhvervsforhold, vi have herhjemme, de jævnt gode økonomiske Kaar, vi ogsaa have herhjemme, naar jeg sammenstiller os med de store Industrielande, betinge jo i høj Grad, at et saadant Lovforslag vil kunne gennemføres, og desuden have vi en Række stærke kommunale Organisationer, som ville kunne træde til og hjælpe til, at en saadan Lov vil kunne træde ud i Livet, uden at den bliver saa bekostelig, som det har vist sig, at den er bleven i andre Lande, rent administrativt set. Men Flertallet erkender tillige, at dette Spørgsmaals lykkelige Løsning vil betyde, at baade Stat og Kommune ville komme til at bringe betydelige Ofre, det ere vi klare over, og netop fordi vi ere klare over det og over, at den finansielle Rækkevidde kan blive større, end Statskassens Midler tillade i Øjeblikket, have vi taget Sigte paa dette, at hver enkelt maa bidrage en Del til sin egen Forsikring gennem en mindre Præmie i Forhold til hans økonomiske Evne, og vi se tillige deri en moralsk Betyggelse for Samfundet, naar denne Præmie ikke bliver sat saa højt, at den bliver urimelig for den enkelte og umulig for ham at betale, og desuden vil der ikke kunne være noget i Vejen for, at Samfundet vil kunne træffe saadanne Forholdsregler, at de allerfattigste helt eller delvis kunne slippe for at udrede denne Præmie. Vi tro i det hele taget, at Sagen, naar den bliver realiseret paa den rette Maade, vil være af uhyre økonomisk Betygning baade for Stat og Kommune, navnlig derigennem, at man saa ad Forsikringens Vej vil komme til at tage et saa dybt Tag i det offentlige Fattiggæsen som muligt, selv om man ikke kan stille Idealet saa højt, at man kan tænke sig, at det offentlige Fattiggæsen helt vil kunne udryddes, for det vil jo neppe kunne ske.

Ærede Medlemmer ville altsaa se, at Flertallets Tanke har ikke indskrænket sig til en ensidig Behandling af dette Spørgsmaal; nej, vi have tværtimod ment, at alle de Spørgsmaal, som vedrøre Arbejderforsikringen, maatte kunne tages op til Behandling i en saadan Kommission, og det